

nes, thi saa længe der dog er Adgang for Ægtepar her i København til at opnaa Aldersrente, naar de har en Formue paa 16 238 Kr., eller for en enlig Mand i en Provinsby, naar han har en Formue paa henimod 10 000 Kr., eller for en Kvinde paa Landet, naar hun har en Formue paa henimod 8 000 Kr., for blot at nævne nogle Eksempler, saa længe tør man dog nok sige, at Loven indeholder en Opfordring for de enkelte til at spare op i de gode Aar. Det var det, der manglede i Alderdomsunderstøttelseslovgivningen, det var en af dens Hovedfejl og en af de Ting, som var stærkest medvirkende til, at vi maatte bort fra det Princip, paa hvilket den byggede.

Det ærede Medlem udtalte, at Socialdemokratiet ikke havde ønsket dette i Aldersrenteloven, det var ikke efter Socialdemokratiets Ønske, at man var kommet saa højt op med Indkomst og Formue, som man er kommet i den gældende Lov; det var altsaa efter Venstres Ønske, og nu maatte Venstre ogsaa selv have Ansvaret for, at der stilles Forslag om Nedgang. Ja, jeg ved ikke, hvornaar Socialdemokratiet har ændret sine Ønsker paa dette Punkt, men hvis det ærede Medlem venligst vilde gaa tilbage til Forslag om en Aldersrentelov, fremsat før 1920, saa vil han finde ganske andre Formuer og Indkomster, som berettigede Indehaveren til at opnaa Aldersrente, end dem, der findes i den gældende Lov, eller som man vil gøre Plads til i det Forslag, der her foreligger. Det ærede Medlem er vist kommet til at springe nogle Sider over i de historiske Undersøgelser, Sider, som netop indeholdt det, jeg her har hentydet til. Hvis det ærede Medlem sætter sig ind i dette, tror jeg, han vil indse, at for den Bemærkning, han gjorde om, hvad Socialdemokraterne paa dette Punkt har ønsket og ikke ønsket, er der i Virkeligheden ingen Plads.

Saa læste det ærede Medlem op for mig et Citat af en afdød Kollega, som under Forhandlingen om denne Sag i 1923 traadte frem paa mine Vegne. Jeg betroede med fuld Tillid min daværende Kollega at røgte det Hverv, som ellers paahvilede mig, her i dette høje Ting, og jeg kan give fuld Tilslutning til den Udtalelse, som det ærede Medlem citerede, og som i Forvejen var mig velbekendt. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at den Konklusion, han drog af disse Præmisses, er hans egen, det er ikke daværende Minister Klaus Berntsens, aldeles ikke. Det ærede Medlem synes at mene, at naar Berntsen med Beklagelse gik bort fra Skønsprincipet, saa var det, fordi han havde opdaget, at der var mange Kommu-

ner, der gav alt for lidt, han havde opdaget, at der var en Forskel paa, hvad de forskellige Kommuner, ogsaa Kommuner af samme Type, ydede. Deraf drager det ærede Medlem saa den Slutning, at han skønnede, at der var mange Kommuner, som gav alt for lidt. Ja, men det ærede Medlem burde som den objektive Undersøger, han i hvert Fald paa det historiske Omraade vil give sig ud for at være, ogsaa have tænkt sig Muligheden af, at Ministeren var kommet til det Resultat, at der var en Række Kommuner, der gav for meget, og jeg kan forsikre det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (Carl Jensen), at det var netop det, der var Tilfældet. Det, som førte de Politikere, der i Begyndelsen af Halvfemserne gik i Brechen for Alderdomsunderstøttelsesprincippet, det rene Skønsprincip, til at forlade dette og gaa over til det Retsprincip, som nedfældedes i Aldersrenteloven, var netop, at de havde set en Udvikling paa Grundlag af Skønsprincipet, som de var paa det rene med ikke kunde fortsættes i den kommende Tid. Jeg erindrer det ærede Medlem om, at i Tiden fra Alderdomsunderstøttelseslovens Vedtagelse og frem til Aarhundredskiftet bevægede vi os paa Aarsudgifter til Alderdomsunderstøttelse liggende mellem $\frac{1}{2}$ og 2 Mill. Kr., og at vi endnu saa sent som i 1910 kun var naaet op til en samlet Udgift for Stat og Kommune paa en halv Snes Millioner Kroner. Jeg bemærker, at jeg har ikke disse Tal nedskrevet, jeg har ikke de ganske nøjagtige Tal; jeg citerer efter Hukommelsen, hvad jeg haaber, man vil tilgive mig. I Aarene fra 1910 til 1914—15 steg denne Ydelse med 1 Mill. Kr. aarlig. Derefter begynder den at tage Fart, saaledes at den i de 6 Aar fra Finansaaret 1914—15 til Finansaaret 1920—21 voksede til det tredobbelte, fra 15 til 45 Mill. Kr. I det næste Finansaar, 1921—22, ser vi en Vækst fra 45 op til 58 Millioner. Nu troede man dog, man havde naaet Maksimum, men o Rædsel! Bevægelsen fortsattes i det næste Finansaar, det sidste, i hvilket vi havde Alderdomsunderstøttelsesloven. Da voksede den op til 66 Mill. Kr. Kan det ærede 4de Medlem for 5te Kreds nu ikke nok forstaa, at de Mænd, der i fuld Tillid var gaaet ind for Skønsprincipet i Begyndelsen af Halvfemserne, kunde nære Betænkkelighed paa Grundlag af den Udvikling, jeg her har skildret, og indse Nødvendigheden af, saadan som Forvaltningen paa dette Omraade formede sig, at man fik sat en Stopper for, fik lagt en Bremse paa, fik Retsprincipet gennemført og derigennem nogenlunde Rede paa, hvor meget der i de kommende Aar skulde ydes